

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 115

Hào kiệt Trung Nguyên mang vạ lớn

Tư Mã Quan nghe nói ngạc nhiên, vội hỏi Hư Vô Ngọc Nữ:

- Thiết huynh nào?

Kỳ Dao lại gần đáp:

- Tư Mã huynh! Tiểu muội chưa nói cho Tư Mã huynh biết Kim Bất Hoán tức là lão bằng hữu của Tư Mã huynh tên gọi Thiết Kỳ Sĩ. Sau y còn đổi tên là Thiết Phàm Sĩ.

Tử Dương Kiếm Khách nghe nói cả mừng nhảy bổ lên hỏi :

- Y ở Thập Tính Thôn sao cũng dẫu cả lão bằng hữu? Tại hạ không ngờ y biến thành xấu xa như vậy.

Kỳ Dao cười đáp:

- Y không muốn biến thành xấu xa đâu, nhưng ăn lầm phải quả lạ mà khuôn mặt hoàn toàn đổi hết. Cũng vì thế mà tiểu muội và Văn Đế Đế đều bị lừa dối.

Tư Mã Quan hỏi:

- Bây giờ mặt mũi y trở lại như trước chưa?

Kỳ Dao gật đầu đáp:

- Nhờ có Kim Liên Hoa y mới phục hồi như cũ. Chúng ta đến gặp y đi.

Đinh Nhất Bạch thấy hai em và Cát Kiếm Dương trợn lòng trắng mắt ra, bất giác mỉm cười nói:

- Nhân vật Hải cô nương vừa nói đây là Thiết đại hiệp khét tiếng võ

lâm. Các vị ngưỡng mộ y bấy lâu thì nay được gặp mặt y.

Đình Nhị Hoàng đáp:

- Té ra Thiết Phàm Sĩ chính là Thiết đại hiệp mà tiểu đệ không hay.

Kỳ Sĩ đổi thành Phàm Sĩ là phải lắm.

Kỳ Dao dẫn mọi người đến chỗ Thiết Kỳ Sĩ ẩn thân không ngờ chẳng thấy chàng đâu nữa.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi la hoảng:

- Y đi đâu rồi?

Kỳ Dao đáp:

- Nhất định y đã phát giác ra điều gì phi thường.

Hư Vô Ngọc Nữ trở vào phiến đá nói:

- Y để chữ lại đó.

Trên đá khắc mấy chữ sau đây: "Các vị thấy chữ này tức tốc chạy lên núi Tu Di. Tại hạ phát hiện hai lão ma ẩn hình, võ công chúng cao thâm khôn lường, nên quyết tâm theo dõi".

Kỳ Dao nói:

- Quả nhiên y phát giác ra cường địch. Chúng ta phải đi ngay!

Đình Tam Hắc nói:

- Cô nương! Để tại hạ dẫn đường lên Tu Di. Địa phương này tại hạ đã thuộc hết.

Kỳ Dap đáp:

- Nếu vậy phiền Đình Tam huynh một phen. Chúng ta thi triển khinh công thật lợi để đến cho mau, nhưng phải coi chừng địch nhân tập kích.

Tư Mã Quan trịnh trọng nói:

- Bị cản trở là cái chắc. Chúng ta đừng có rời xa nhau.

Mọi người đồng ý lập tức lên đường do Đình Tam Hắc dẫn lối, đi toàn vào vùng hoang dã không có vết chân người. May mà quần hào đều khinh công trác tuyệt, không ai lọt lại sau, tốc độ nhanh như gió.

Bôn tẩu nửa đêm, lúc trời sáng đến một cửa hang. Đình Tam Hắc dừng lại hỏi:

- Đây là Tượng Tủng Cốc. Chúng ta có thể dừng lại ăn cơm sáng được không?

Đoàn người lấy ý kiến của Kỳ Dao để quyết định. Nàng trầm ngâm một lúc hỏi lại:

- Không có lương khô mà kiếm đã bị chậm trễ thời gian thì sao?

Đình Tam Hắc đáp:

- Lệ lắm! Đồng thời không ăn cũng không đi được. Nếu chạm trán địch nhân mình lòng không dạ đói làm sao cầm cự nổi?

Kỳ Dao cười nói:

- Hay lắm! Chạy vào trong hang rồi hãy dừng lại. Tiểu muội khát nước lắm.

Đình Tam Hắc nói:

- Trong hang đã có trái cây.

Gã nhìn Đình Nhị Hoàng nói:

- Nhị ca! Nhị ca đi kiếm trái cây. Tiểu đệ đi tìm dã vị.

Vừa vào đến cửa hang bỗng ngửi thấy mùi máu tanh hôi.

Tư Mã Quan kinh hãi la lên:

- Mùi máu tanh tươi quá!

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Đây là máu người. Trong hang nhất định có nhiều người bị giết.

Đình Tam Hắc nói:

- Không nghe thấy tiếng đả đấu. Bất luận mùi gì chúng ta cũng cứ vào. Chừng nửa dặm có khe nước chảy. Đó là nơi chúng ta dừng lại.

Gã cùng Đình Nhị Hoàng chia nhau đi mỗi người một ngã. Còn thì đi thẳng vào trong hang. Chẳng bao lâu thấy khe nước trong như gương.

Kỳ Dao hạ lệnh:

- Dừng lại ở bên khe này.

Quần hào ngồi xuống những tảng đá nghỉ ngơi. Chẳng mấy chốc đã thấy Đình Nhị Hoàng tay ôm trái cây chạy đến và toàn là những trái cây không có ở Trung Nguyên.

Gã lớn tiếng hô:

- Các vị mau đi coi. Hạ lưu khe nước này có mười mấy xác chết. Một nửa là người da trắng, một nửa là người da đen và đều bị chặt đầu.

Kỳ Dao đáp:

- Đó là đồng bạn của chúng ta đã hạ thủ.

Đinh Nhất Bạch hỏi:

- Lão nhị! Có thấy dấu vết gì hiện ra không?

Đinh Nhị Hoàng đáp:

- Đây là dấu vết. Các vị hãy coi đi, một con Khổng Tước nhỏ.

Kỳ Dao đón lấy ngắm nghía thì đúng là một con công thêu chỉ vàng. Nàng không khỏi lấy làm kỳ hỏi:

- Đây là một thứ lệnh phù người võ lâm Trung Nguyên từng quen dùng. Ai đã sử dụng Kim Khổng Tước?

Hư Vô Ngọc Nữ đón lấy coi rồi trịnh trọng đáp:

- Chẳng lẽ môn phái này còn nhân vật di truyền lại?

Kỳ Dao hỏi:

- Ai?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Mấy trăm năm trước có vị Khổng Tước đạo cô, nghe đồn đã qui tiên rồi. Đạo cô để lại Khổng Tước Lệnh, tương truyền đây là Khổng Tước Môn. Mấy trăm năm nay chưa thấy Khổng Tước Lệnh xuất hiện trên chốn giang hồ.

Kỳ Dao hỏi:

- Khổng Tước Môn có truyền nhân hay không khó mà xác định được. Nhưng võ công của môn phái này thế nào?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Môn này truyền nữ chứ không truyền nam. Võ công kỳ bí tuyệt luân. Kiếm thuật lại càng hiếm thấy, nhưng ít khi cùng người động thủ. Nghe nói họ đã động thủ với ai là không để sống sót, nên chẳng một nhân vật nào trong võ lâm hiểu được chiêu thức kiếm thuật của họ.

Kỳ Dao nói:

- Ta hãy đặt giả thuyết con Kim Khổng Tước này của Khổng Tước Môn lưu lại thì võ lâm lại thêm phe cừu nhân nữa. Theo nhận xét của ta hiển nhiên đây là một chính phái.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Cái đó chưa chắc. Chính Khổng Tước đạo cô là một nhân vật khó lòng phân biệt được chính hay tà.

Kỳ Dao cầm lấy một trái cây ăn. Nàng trầm ngâm một chút, bỗng nhảy vọt lên thuận dòng khe nước đi xuống, không hiểu có chủ kiến gì.

Hư Vô Ngọc Nữ thấy vậy vội hỏi:

- Thư thư! Thư thư đi làm gì vậy?

Kỳ Dao vẫy tay đáp:

- Muội tử! Võ công muội tử còn cao cường hơn ta, vậy cùng đi coi thương tích của những người chết.

Hư Vô Ngọc Nữ vội đi theo, miệng hỏi:

- Có phải thư thư muốn biết là do Phi Kiếm hay tay chém chết?

Kỳ Dao gật đầu đáp:

- Muội tử là nội gia, chắc nhìn vết thương có thể phát giác ra là phi kiếm hay không? Đồng thời xác định được kiếm thuật của người đó cao hay thấp?

Hư Vô Ngọc Nữ cười hỏi:

- Cái đó có liên quan gì đến chúng ta?

Kỳ Dao đáp:

- Khó lòng tránh khỏi chạm trán họ. Mình cần biết kiếm thuật của họ cao hay thấp để rồi đây liệu bề đối phó.

Hư Vô Ngọc Nữ thở dài hỏi:

- Những địch nhân trước mắt cũng đủ mệt rồi, chưa biết mình sống chết thế nào. Thư thư còn muốn thêm một địch thủ mới nữa hay sao?

Kỳ Dao đáp:

- Mình còn sống ngày nào là chưa chịu thua ngày ấy.

Hai nàng đến chỗ người chết thấy máu loang đầy đất, xác chết ngổn ngang. Hư Vô Ngọc Nữ tới gần một thi thể, nín thở xem chỗ cổ đứt một lúc rồi đứng lên nói:

- Hay quá! Tiểu muội rất khâm phục. Nhân vật này phóng Phi Kiếm tinh tuyệt. Ngoài da người chết vẫn nhăn nhui. Đúng là hạng Phi Kiếm siêu đẳng.

Kỳ Dao nói:

- Đã là Phi Kiếm siêu đẳng thì việc gì họ phải chặt đầu? Sao không ẩn mình cũng đủ giết chết địch nhân?

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Nếu dùng thủ pháp không chảy máu, không chặt đầu, chỉ lưu lại một đường giây tím bầm là do người đây công hàm dưỡng. Còn chém đầu

chảy máu chứng minh người hạ thủ thù hận mà hạ sát địch nhân. Vậy người này đã hạ thủ trong cơn phần nộ.

Kỳ Dao nói:

- Nếu thế thì người hạ thủ chưa lớn tuổi nên hãy còn nóng nảy, khí huyết phương cương.

Hư Vô Ngọc Nữ đáp:

- Đã đành khí huyết phương cương là nói về hạng người thanh niên, nhưng người này chưa thể xác định là già hay trẻ. Tỷ như A Kỳ mới mười chín tuổi nhưng chẳng bao giờ lửa hận bốc lên loạn xạ. Trái lại, chúng ta đã thấy những người già vẫn còn tính nóng như lửa.

Kỳ Dao cười hỏi:

- Muội tử. Muội tử có thể chứng thực được người hạ thủ này ở trạc tuổi nào không?

Hư Vô Ngọc Nữ gật đầu đáp:

- Chẳng những tiểu muội xác thực được niên kỷ mà còn biết được y là một thiếu nữ, vì coi vết thương Phi Kiếm của thị thuộc tính chất thuần âm.

Kỳ Dao kinh ngạc hỏi:

- Muội tử! Y là thiếu nữ ư?

Hư vô Ngọc Nữ gật đầu đáp:

- Chỗ đầu chặt đứt không bằng phẳng càng tỏ rõ tính tình y rất kích động, bằng một hơi chân khí giết luôn mười mấy người thì cách hạ thủ phóng kiếm thật là đáng sợ. Thiếu nữ này chẳng khác gì cọp cái.

Kỳ Dao cười nói:

- Ta rất mong được gặp y và hy vọng con người y tuyệt mỹ.

Hư Vô Ngọc Nữ nhìn nàng mỉm cười đáp:

- Thư thư! Thư thư muốn sao sẽ được như ý.

Kỳ Dao cười khanh khách hỏi:

- Sao? Muội tử không muốn phía sau còn người kế tiếp ư?

Hư Vô Ngọc Nữ lắc đầu đáp:

- Tiểu muội chẳng phải cái bình dấm chua, nhưng thư thư phải coi chừng, đừng kiếm cho A Kỳ một con cọp cái nữa.

Kỳ Dao cười nói:

- A Kỳ tham ăn lắm. Đồng thời y có bản lãnh kiếm chế nữ nhân. Dù

là cộp cái thì ở bên mình y cũng hiền như cừ.

Hai nàng vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã trở về chỗ cũ.

Đình Tam Hắc nướng đã vị xong rồi. Gã lớn tiếng hô:

- Các vị về cho lẹ mà ăn. Giống chuột Thiên Trúc này ngon lắm!

Kỳ Dao la hoảng:

- Đình lão tam bảo ta ăn thịt chuột ư?

Hư Vô Ngọc Nữ cười đáp:

- Không phải chuột đâu. Đó là giống thỏ ở Ấn Độ kêu bằng Thiên Trúc Thử. Thỏ và chuột cũng tương tự như nhau.

Kỳ Dao nghi ngờ nói:

- Hễ nhắc đến chuột là không dám ăn rồi.

Không ăn thì bụng đói, nàng đành ăn nửa con.

Mọi người đang ngồi bên khe nước ở hang Tượng Tủng ăn thịt thỏ. Đột nhiên Hư Vô Ngọc Nữ nhảy lên nói:

- Rất đông nhân vật đã đến bốn mặt ngoài hang rồi.

Kỳ Dao nói:

- Hồng bát! Thế là chúng ta bị bao vây.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Hiện giờ chưa thể chứng thực. Có điều chúng ta nên vận công chuẩn bị ngay. Nếu đúng là địch nhân thì phải phóng tay chém giết. Có điều cần nhớ kỹ là đi về phía bắc, chớ lầm phương vị.

Kỳ Dao đáp:

- Vậy bây giờ chúng ta đi về mặt bắc phía sau hang núi.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Thư thư đi trước mở đường. Tiểu muội ở phía sau đoạn hậu. Đình đại ca và Đình Nhị ca chú ý mé hữu. Đình tam ca và Tư Mã đại ca coi chừng mé tả. Xin Cát đại ca ở giữa chiếu cố. Chúng ta chớ rời xa nhau dù gặp địch nhân xông tới.

Mọi người thận trọng chạy về phía sau hang núi. Bỗng thấy Đình Tam Hắc trở lên sườn núi nói:

- Chúng ta phải vượt qua đỉnh núi này. Bên kia thông tới sơn mạch núi Cương Đế Tư về phía Nam.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Chúng ta không đi qua Hắc Chiêu Trạch ư?

Đình Tam Hắc đáp:

- Không? Tiểu đệ dẫn các vị đi đường tắt.

Đang lúc Kỳ Dao đi trước trèo lên núi, bỗng nghe tiếng cười lạt âm trầm phát ra, đồng thời đã ngó thấy mười mấy cái đầu.

Hư Vô Ngọc Nữ hô:

- Thư thư coi chừng! Chờ tiểu muội lên ngay.

Cô chưa tung mình lên bỗng nghe trên núi có tiếng lão già cười nói :

- Con a đầu kia! Nếu các người vượt qua được hòn núi này thì lão phu sẽ thả cho đồng bạn của các người đi.

Hư Vô Ngọc Nữ tức giận quát hỏi:

- Các vị là ai?

Lão già cười âm trầm đáp:

- Bọn lão phu là toán thứ năm vâng lệnh đi quét sạch võ lâm Trung Nguyên.

Hư Vô Ngọc Nữ vọt thẳng lên đỉnh núi, nhưng đến miệng hang, lão nhân kia phóng chưởng đánh tới. Lão ở trên cao đánh xuống uy thế rất hùng hậu.

Hư Vô Ngọc Nữ người đang chơi vui không có điểm tựa bị chưởng lựa của lão già đè xuống. Cô cảm thấy nội công của lão hùng hậu tuyệt luân. Nhưng cô hạ xuống đến hang núi chân vừa chạm đất lại mượn đà vọt lên. Lần này cô vọt cao hơn đỉnh núi.

Lão nhân kia thấy vậy cả kinh. Lão không ngờ khinh công của thiếu nữ tuyệt luân như vậy, vội lớn tiếng quát:

- Mặt sau bao vây lấy thị.

Mười hai nhân vật vừa già vừa trẻ ở trong khe đá nghe tiếng đều xuất hiện. Chúng không chờ Hư Vô Ngọc Nữ đặt chân xuống đất đã quát tháo chạy ra bao vây.

Hư Vô Ngọc Nữ thấy chúng đều là nhân vật kỳ cao mà chẳng nhận ra một người nào. Cô biết cuộc chiến đấu này cực kỳ gian nan, vội rút kiếm ra, mượn đà hạ xuống vung bảo kiếm tấn công liền.

Lúc này địch nhân ở dưới hang núi ào ạt xô ra không biết bao nhiêu mà kể, nhảy xổ về phía bọn Kỳ Dao.

Đình Nhất Bạch thấy vậy la lên:

- Không thể tranh chiếm đỉnh núi với địch nhân được.

Kỳ Dao thấy sự tình nghiêm trọng phi thường. Thế địch lớn quá mà bên mình chỉ có mấy người nhất định không phá nổi vòng vây. Nàng nghe tiếng hô liền vọt lên trước, vừa tới đỉnh núi đã thấy Hư Vô Ngọc Nữ tả xung hữu đột như người điên khùng mà không sao công phá được bên địch. Kỳ Dao cả kinh lập tức liều mạng xông vào.

Phía sau nàng, Tử Dương Kiếm Khách và Đinh Nhất Bạch cũng vọt lên tới nơi. Nhưng còn Đinh Nhị Hoàng và Đinh Tam Hắc cùng Cát Kiếm Dương chưa lên được. Hiển nhiên ba người này bị địch nhân ở chân núi ngăn chặn. Trước tình thế này, Đinh Nhất Bạch chẳng có cách nào để quay về chân núi giải cứu hai em. Y đành cùng Tử Dương Kiếm Khách tăng gia kinh lực theo Kỳ Dao đánh phá vòng vây.

Hư Vô Ngọc Nữ thấy có ba người lên tiếp viện, cố vận công lực đến mười hai thành phóng kiếm chém lão già lăn ra rồi quay lại hô:

- Phá vòng vây cho mau!

Lão già chết rồi, vòng vây bên địch yếu hẳn đi. Bốn người hết sức phá được một chỗ hở rồi vừa đánh vừa chạy.

Bên địch vẫn không rời tay ào ạt đuổi theo. May mà khinh công bốn người đều vào hạng trác tuyệt, vừa đánh vừa chạy mỗi lúc một xa, tiến vào sau trên dãy núi Cương Đế Tư.

Lúc này trời đã sáng rõ. Hư Vô Ngọc Nữ quay đầu nhìn lại thấy thiếu người, cô lộ vẻ lo âu. Tuy miệng không nói ra, nhưng trong lòng đã có thành kiến là ba người không thể sống sót được.

Kỳ Dao quay lại hỏi Đinh Nhất Bạch:

- Phía trước là địa phương nào?

Đinh Nhất Bạch bị mất hai em trong lòng đau xót, cất tiếng nghẹn ngào đáp:

- Thưa cô nương! Mặt trước là Dã Nhân Phong. Qua trái núi này thì đến sông Lang Sở.

Gã nói rồi chạy trước dẫn đường. Lúc xuống đến chân núi, gã lớn tiếng hô:

- Các vị lại mà coi, chỗ này có rất nhiều xác chết.

Mọi người nghe tiếng liền nhảy xổ tới. Bỗng Kỳ Dao la hoảng:

- Đây toàn là những người bên ta.

Hư Vô Ngọc Nữ thở dài nói:

- Họ toàn là đệ tử các môn phái. Nơi đây đã xảy ra một trường đại chiến đấu.

Tử Dương Kiếm Khách bỗng nghe thanh âm lọt vào tai vội đi về phía đó. Y tới một sơn động, đột nhiên thấy bên trong có một lão già lớn tiếng gọi:

- Các vị vào đây mau! Lão đạo vương bị thương ở trong này.

Ba người hấp tấp chạy vào, quả nhiên thấy Lão đạo vương. Kỳ Dao kinh hãi hô :

- Mau giải cứu lão!

Hư Vô Ngọc Nữ liền lấy thuốc hoàn nhét vào miệng lão. Sau một lúc lão mở mắt ra nói:

- Ta cũng biết các người tới rồi. Các người phải đi ngay đừng nghĩ đến ta nữa. Trên núi Long Bối Cương Lý đang cần viện thủ.

Kỳ Dao hỏi:

- Ở đây đã xảy ra chuyện gì? Lão nhân gia bị thương trong trường hợp nào?

Lão đạo vương đáp:

- Lão phu hết cứu chữa rồi, bị Ngưu, Mã đả thương.

Hư Vô Ngọc Nữ kinh hãi hỏi:

- Ngưu, Mã nào?

Lão đạo vương đáp:

- Ngưu là Ngưu Hóa, Mã là Mã Không Nguyên. Hai người này chắc các người thấy rồi. Chúng là thủ lĩnh đảng Ôn Ngưu và đảng Phong Mã. Hiện giờ chúng biến thành thủ hạ của Hắc Bạch nhị ma.

Kỳ Dao kinh hãi hỏi:

- Thủ lĩnh hai đảng này là người da trắng hay sao?

Lão đạo Vương thở dài đáp:

- Hắc Bạch Ma không phải là người da trắng hay da đen. Các người mới phát giác ra một nơi mà thực tình năm chỗ có người bị hại rồi. Bạn hữu võ lâm Trung Nguyên bị tử thương nghiêm trọng phi thường.

Hư Vô Ngọc Nữ hỏi:

- Những người nào trong bọn ta ở Long Bối Cương Lý Sơn?

Lão đạo vương đáp:

- Chính là toán của Phụng Hoàng Thần thân hành dẫn đi. Các người phải đến đó cho lệ. Hắc Bạch Ma thân hành thống lĩnh chủ lực quân rượt theo rồi. Nếu còn chậm trễ e rằng toàn quân tan rã.

Đình Nhất Bạch hỏi:

- Bọn ta tổn thất bao nhiêu người?

Lão đạo vương đáp:

- Cái đó chưa rõ. Mới biết Tam Cường lãnh một toán, những phái Thái Huyền, Thái Hư, Tiên Thiên phái đi một toán. Hai toán này không còn một ai sống sót. Toán của lão phu cũng chết hết.

Bốn người nghe nói hoảng vía. Đình Nhất Bạch cũng lão lên nói:

- Chúng ta đi thôi!

Lão đạo vương lớn tiếng:

- Để ta xuống thôi. Dem ta đi là lẽ hành trình.

Kỳ Dao đáp:

- Không ngại. Bọn vẫn bối sẽ cứu trị cho lão hết thương.

Nàng cho lão ăn một hạt Kim liên.

Bốn người đem lão đạo vương đi, ra sức chạy thật lệ. Lúc đến đêm, bỗng nghe lão đạo vương ở trên lưng Đình Nhất Bạch la:

- Dừng lại! Dường như ta hết Ôn Ngưu độc rồi.

Đình Nhất Bạch đặt lão xuống hỏi:

- Hà tất phải dừng lại?

Lão đạo vương đáp:

- Mau đến Huỳnh Nghi Cốc ở mé tả coi, Huyết Thực đầu đà, Dịch ma và Cổ ma dẫn một toán qua đây. Thử xem họ có bị thương vong không?

Tử Dương Kiếm Khách vội nói:

- Các vị nghỉ ở đây một chút để tại hạ đi coi.

Đình Nhất Bạch thấy y đi rồi liền lấy lương khô mọi người ăn, đồng thời hỏi lão đạo:

- Lão nhân gia đi được chưa?

